

touží, kterou si odnese na sněžné hory a v úkrytu lesním pěstovat a chovat bude k svému potěšení, láska její že bude svit a blaženost jeho života. —

XVI

Bylo již po svatodušních svátcích, jimž babička „zelené“ říkala, snad proto, že májemi z břízy okrášlila celé stavení, vnitř i zevnitř, takže i u stolu i v posteli všickni pod zelenem byli. Již bylo i po krásném Božím těle i po Janu Křtiteli. Slavíček již v křoví nezpíval, vlastovičky vyváděly mláďata zpod střechy, na peci u koček leželo májové kotě, s kterým se Adelka ráda mazlila. Černá její slepice vodila již odrostlá kuřátka a Sultán i Tyrl skákali zase noc co noc do vody po myších, což zavadalo starým přadlenám příčinu k povídkám, že straší na lávce u Starého bělidla „hastrman“. Adelka chodila s Voršou zavádět Stračku na pastvu, chodila s babičkou po bylinách aneb seděla vedle ní na dvorku pod lipou, jejíž květy také již babička sušila, a odříkávala jí z knihy. A večer když šly spolu naproti dětem, zašly si přes pole; babička si dohlížela k lenu, ráda se dívala po širých panských polích, jichž bohaté klasy úprkem žloutly, a když vítr po nich vlnky házel, nemohla s nich ani oka spustit. Říkala Kudrnovi, který obcházeje pole obyčejně k ní se připojil: „Radost je z toho božího požehnání, nedopouštěj, Bože, pohromy!“ — „Ba máme veliká parna,“ říkával Kudrna, obraceje přitom oči po obloze. Když šli okolo hrachu, neopomenul natrhat Adelce do klínu mladých lusek a vždy upokojil si svědomí tím, že by ani kněžna proti tomu nic neměla, „protože má babičku i dětičky ráda“. Barunka nenosila již sestře kousky sladkého dřeva neb sladké smůly, co si buď za krejcar koupila anebo od

děvčat dostala za dělání německých úloh. Jakmile se prodavačka nedaleko školy rozložila s třeshněmi, pravidelně každé poledne krejcar za ně utratily. Když šly domů dubinou, sbíraly jahody; Barunka udělajíc z kory březové kabelku, vždy sestře plnou nasbírala, a když jahod nebylo, paděrkovala trávniče a později borůvky a oříšky liskové přinášela. Babička pak přinášela z lesa houby, jež děti dobře rozeznávat učila. Zkrátka, bylo konec července a na začátku srpna měla přijeti paní kněžna i otec, a mimo to těšily se děti, že bude konec škol. Paní Prošková dohlížela již zase celé dni v zámku, aby ani koutečku nezůstalo nevysmejčeného, a pan zahradník nohy si mohl uběhat po zahradě, dáváje pozor na každý záhůnek, zdali mu kvítka rostou, jak on chce, přehlížeje trávničky, jestli by přece některá travička bujněji nebyla vyhnala, aby ji mohl hned zároveň s druhými sestříhnout, prolízaje keř od keře, zdali tam podělkyně nezapomněly kopřivu, aby ji vytrhl a přes plot hodil. Všude bylo chystání k příjezdu velitelky. Mnozí, jimž příjezd paní užitek přinášel, těšili se na ni; mnozí se mrzeli a správčovic každý den o píď hlavy ponižovali, a když se po dvoře mluvilo „zítra jsou tu“, pan správce tak se snížil, že i na ponížené pozdravení poklasného poděkoval, čehož nikdy v zimě nečinil, když byl první osobou v zámku. Babička přála paní kněžně všecko dobré, modlila se za ni každodenně; kdyby ale s jejím příjezdem nebyl spojen býval i příjezd zeťův, bylo by jí to jednostejné bývalo, vidět ji nebo nevidět. Tenkrát ale babička i paní kněžny sotva dočkat se mohla; měla cosi za lubem, o čemž se ale nikomu nezmínila.

Na začátku srpna začínaly pomalu žně a paní kněžna vskutku také hned první dni přijela s celým komonstvem. Slečinka správčovic čekala Italiána, avšak se jí hned doneslo, že ho nechala paní kněžna v hlavním městě. Paní

Prošková zářila radostí, děti měly zase svého milého tatínka; babičce se ovšem tvář trochu zasmutila, když neviděla přijíždět s Janem dceru Johanku. Přinesl jí ale list, v němž jí dcera vzkazovala tisícové pozdravení od tety Dorotky i od strýce a vědomost dávala, že pro churavost strýce přijeti nemůže, poněvadž tetě hospodářství i hlídání chorého nechat nelaskavé by bylo. — Psala, že je ženich její hodný člověk, že je teta srozuměna, aby si ho vzala, a že jim chce o Kateřině svatbu vystrojit, že čekají jen na babiččino svolení. „Až budem svoji, jakmile to bude možno, přijedem do Čech, abyste nám dala, mamičko, požehnání a poznala mého Jiřího, jemuž ale Jura říkáme. On také není Čech, je kdesi až z tureckých hranic, ale dobře se s ním srozumíte, já ho naučila česky dříve než Terezka Jana. Ráda bych si byla vzala Čecha, já vím, že by vás to bylo více těšilo, ale co dělat, mamičko, srdce si nedá někdy poroučet, mně se zalíbil ten můj Krobot.“ Tak se list končil. Terezka list předčítala, Jan byl přítomen a povídal si: „Jako bych ji slyšel, tu veselou Hanu, ale hodné děvče, a Jura je pořádný člověk, znám ho, je to první tovaryš u strýce, co Hana je, a kdykoliv jsem k nim do kovárny vešel, měl jsem radost z Jury. Chlap jak hora a řemeslník aby ho pohledal.“ — „Ale jedno slovo tam bylo, Terezko, tomu jsem nerozuměla, někde tady dole, to mi ještě jednou čti,“ a babička ukazovala v listu na konec. — „To je Krobot, ne?“ — „Co je to, prosím tebe?“ — „To tak přezdívají ve Vídni Chorvátům.“ — „Takové to tedy je. No, Pánbůh jí dej štěstí. Ale kdo by si to pomyslel, z jakých to končin se ti lidičky k sobě dostanou. A Jiří se jmenuje, jako nebožtík její otec!“ S těmi slovy složila babička list, utřela slzu s oka a šla si ho uchovat do přítruhlíčku. Děti byly nevýslovně blaženy, že měly milého otce doma. Nemohly se ani dost na něho vynadívát a jeden přes druhého dral se

o slovo, chtějíce otci vypovědít, co se za celý rok zběhlo, což mu ale všecko z listů matčiných dávno známo bylo. „Ale zůstaneš u nás přes celou zimu, vid' tatínku?“ ptala se Adelka lichotně, hladíc otci vousy, což bývalo vždy jejím zalíbením. — „A vid' tatínku, až bude sanice, že nás svezeš na těch krásných saních a že na koně rolničky zavěšíš? Pan kmotr z města pro nás jednou poslal v zimě, byli jsme tam s maminkou, babička nechtěla jeti, ale to se jelo a to to zvonilo, každý v městečku vyběhl dívat se, kdo to as jede,“ vypravoval Vilím; otec ale nemohl přijít k odpovědi, protože již zase Jan začal: „Víš-li pak, tatínku, že budu myslivcem? Až vyjdu ze školy, půjdu k panu Beyerovi do hor a Orel půjde na Rýznburk.“ — „Dobrá, jen se dříve pilně uč ve škole,“ usmál se otec, nechaje chlapci svobodu mínění. Přišli i přátelé, pan myslivec i pan mlynář, vítat milého hosta. Staveníčko se obveselilo; i Sultán s Tyrlem s jakousi neobyčejnou divou radostí se hnali proti Hektoru, jako by mu chtěli povídat novinu. Vždyť je měl pán rád; výprask nedostali od té doby, co kačátka zakousli, a kdykoli mu přišli naproti, pohladil je po hlavě. Babička také povídala, vidouc jich radování, že zvíře dobře si všimne, kdo je má rád, a že si to dlouho pamatuje.

„A je-li pak komteska úplně zdráva?“ ptala se paní myslivcová, přijdouc s dětmi přivítat pana kmotra. — „Povídá se, že je, ale já myslím, že není. Něco jí musí trápit. Ona byla jakživa subtilná, ale nyní jí není než duch a ty oči se již jako z nebe dívají. Plakal bych, když ji vidím, ona je anděl. Však je paní kněžna všecka utrápena, a co se komtesa roznemohla, přestaly v našem domě radovánky. Právě před nemocí měla být zasnoubena jednomu hraběti. Je z bohatého rodu, paní kněžna je zadobře s jeho rodiči a přeje si prý velmi ten sňatek. — No nevím,“ doložil pan Prošek s nedověřivým povrtě-

ním hlavy. — „A co tomu hrabě říká?“ ptaly se ženské. — „Co by říkal, musí být spokojen a čekat, až se děvče uzdraví; a jestli umře, může nosit smutek, má-li ji opravdu rád. — Chce prý jeti za kněžnou do Vlach.“ — „A má slečna hraběte ráda?“ zeptala se babička. — „Kdož to může vědět. Nemá-li jiného v srdci, mohl by se jí zalíbit, je pěkný člověk,“ odpověděl Jan. — „Však to, jestli se jí jiný lépe nelíbí,“ řekl pan mlynář, podáváje panu Proškovi otevřenou pikslu; „proti gustu žádný disputát.“ Bylo to jeho oblíbené přísloví. „Tuhle naše šenkýřka měla by už po svatbě a nechodila by jako pod vodu spuštěná, kdyby jí šlaci nebyli odvedli to, co se jí líbilo,“ dořekl mlynář, bera, když všem podal, i sám šňupec a mžikna přitom stranou po Kristle, která tam také byla.

„Litoval jsem vás oba, když mi to Terezka psala,“ pravil pan Prošek, pohleděv na bledé děvče; „jestlipak se již Míla trochu vpravil do svého stavu?“ — „Co má dělat, chudák! Musí, ač mu těžko dost,“ odpověděla Kristla, obrátíc se k oknu, aby ukryla slze. — „To věřím,“ ozval se myslivec; „zavřete ptáka třebaš do zlaté klece, les mu bude přece milejší.“ — „Dokonce když tam samička po něm touží,“ ušklíbl se po straně mlynář. — „Já byl také vojákem,“ začal pan Prošek; úsměv pohrával okolo pěkných úst, když to řekl, a modré jeho oči obrátily se na paní Terezku. Usmála se též, pravíc: „Tys byl hrdina, ty!“ — „Jen se nesměj, Terezko; když jsi chodila se dívat na hradby s tetou Dorotkou, jak se exerciruju, plakaly jste obě dvě.“ — „A ty s námi,“ zasmála se paní Terezka. „Tenkrátě nám ale žádnému nebylo do smíchu, leda těm, co se na nás dívali.“ — „Musím se přiznat,“ řekl dobrosrdečný hospodář, „že jsem si pranic z toho nedělal, má-li mne kdo za babu nebo hrdinu, — nebyl jsem té cti žádostiv. Celých těch čtrnácte dní, co jsem byl vojákem, provzdychal a proplakal jsem, hrubě

nejedl ani nespal, takže mne nebyl než stín, když jsem dostal propuštění.“ — „Tedy jen čtrnácte dní jste byl vojákem — no, to by si nechal Míla líbit, když by se mu počítaly dni za léta,“ řekl mlynář. — „Však bych já se byl netrápil, kdybych to byl napřed věděl, že dobrý přítel jedná o moje vyplacení a bratr že se za mne staví. Přišlo mi to z čista jasna. Bratrovi se vojenský stav líbí a také se všecek všudy lépe k němu hodí nežli já. Nemyslete však, že jsem zbabělec. Kdyby třeba bylo hájit rodinu a domov, byl bych první v řadě. Nu, nejsme všickni lidé stejní, jeden se hodí k tomu, jiný k jinému stavu. Vid' Terezko?“ To povídaje položil pan Prošek ruku na rameno paní Terezky a upřímně se jí podíval do očí. „Ano, ano, Jene, vy patříte jen mezi nás,“ odpověděla babička místo dcery a všickni jí v duchu přisvědčili, znajíce útlocitnou povahu hospodářovu.

Když se přátelé rozcházeli, vklouzla Kristla do babiččiny sednice a vytáhnuvši ze zánadří psaníčko, na jehož pečeti byl odtisk vojenského knoflíku, pravila tiše: „Od Jakuba!“ — „No to je hezky, co píše?“ řekla babička, těšíc se spolu s děvčetem. Kristla rozevřela list a pomalu četla: „Má drahá Kristinko! Nastokrát tě pozdravuju a líbám. Ach bože, je to platno! Já bych tě raději jednou opravdu políbil než tisíckrát na papír, ale tři míle cesty leží mezi námi a k sobě nemůžem. Já vím, že ty si kolikráte za den myslíš: „Co asi Jakub dělá? Jak se mu as vede?“ Dělat mám dost co, ale jaké je to dílo, tělo při práci a mysl všecka jinde. Zle se vede. Kdybych byl svoboden, jako je Vítkovic Tonda, snad by se mi vojenský stav zalíbil; kamarádi zvykají a pomalu nebude jim nic těžké. I já se všemu učím, nereptám proti ničemu..., ale mne nic netěší a místo přivykání je mi den ode dne krušněji... Od svitu do mraku myslím na tebe, má milá holubičko, a kdybych jen věděl, žes zdráva, kdybych je-

diné pozdraveníčko od tebe dostal, byl bych spokojen. Když stojím venku na stráži a vidím ptáky letět k vaší straně, myslím vždycky, proč nemají mluv, aby ti vzkázání moje vyřídili, aneb raději sám abych byl ptáčkem, tím malým slavíčkem, abych k tobě zaletěl. — Neříká ti babička Proškovic nic? Co tím jen myslila, že nebude snad loučení naše nadlouho? Nevíš? Já si, když mi je nejhůř, vždy na její poslední slova vzpomenu, a jako by Pánbůh do mne vstoupil, tak mne občerství naděje, že ona poradí, jak a co dělat. Ona nemluví nadarmo. Jen mi pár rádečků pošli, abych se potěšil, však ti to někdo napíše; piš mi všecko, rozumíš? Sklidili jste sena za sucha? A co žatva? Tady již začínají sklízet. Když vidím žence jít do pole, praštil bych vším a utekl. Prosím tě, nechod' sama na robotu, já vím, oni se tě budou ptát, budou ti dělat těžké srdce — nechod'; a ten darmotlach, ten písák —“

„To je blázen, on se bojí, že bych já snad —,“ zahněvala se Kristla, hned ale četla dále: „— nedal by ti pokoje. Jen se drž Tomše, já ho prosil, aby ti byl pravou rukou. Pozdravuj ho, i Anču. Dojdi také k našim a vyříd' jim pozdravení, a vaše také že nastokrát pozdravuju i babičku a dětičky i všechny známé a přátele. Měl bych ti ještě tolik co povídat, že by se to ani na takový kus papíru nevešlo, co by s ním Žernovský kopec se potáhl, ale už je čas na stráž. Když v noci chodím na stráži, zpívám si ‚Vy krásné hvězdičky, což jste vy maličky‘. Zpívali jsme ji spolu vpředvečer, než jsme se rozloučili; tys při ní plakala. Ba bože, těšivaly nás ty malé hvězdičky, těšivaly, ale bůh ví sám, budou-li těšit kdy více. Zůstávej s Pánembohem!“ Kristla složila list, tázavým okem dívajíc se babičce do tváře. — „No, můžeš mít radost, hodný hoch; vyříd' mu pozdravení, aby doufal v Pánaboha, že nebylo ještě tak zle, aby nebylo dobře; i jemu slunce

vysvítí. Abych ti ale řekla určitě: tak a tak to je, to nemohu, dokud nemám jistoty. Na robotu ale jdi, když bude třeba; ráda bych, abys podala paní kněžně o obžinkách věnec, beztoho že jiná ho nepodá, když budeš chodit na panské, než ty.“

Kristla byla těmi slovy dost potěšena a slíbila ve všem zachovat se dle babiččiny rady. Co se Jan vrátil, tázala se ho babička několikrát, kdy bývá paní kněžna doma, kam vychází, až se pan Prošek podivil. „Babička nebyla nikdy zvědavá dovědít se, co se v zámku děje; zámku pro ni jak by nebylo, a nyní se ptá a zase ptá. Co chce?“ Ale babička neřekla, tázat se nechtěli, tedy se ničeho nedověděli a přičtli zvědavosti.

Za několik dní vyjel pan Prošek s paní a se všemi dětmi do městečka; chtěl jim udělat dobrý den. Vorša a Bětka šly na pole, babička hlídala dům. Sedla s vřetánkem pod lípu na dvorek, jak to býval její způsob. Přemýšlela na cosi, ani si nezpívala, vrtěla hlavou chvílemi, zase si na něco přikývla, až konečně jakoby ustanovena si řekla: „Tak to uděláme.“ Vtom viděla jít po stráni dolů okolo pecí na lávku komtesu. Měla bílý šat, na hlavě kulatý klobouk slaměný; lehounce vznášela se po cestě dolů jako víla, nožka její, v atlasovou botku vtěsněna, sotva země se dotýkala. Babička rychle vstala a s velikou radostí ji vítala; ale srdce ji zabořelo, když se podívala děvčeti do tváře bledoucké, skoro průhledné, v níž ležela taková mírnost a spolu hluboká bolest, že nemohl bez útrpnosti nikdo na ni pohledět.

„Sama, a tak ticho zde?“ ptala se Hortensie, když byla babičku srdečně pozdravila. — „Sama, sama, odjeli mi do městečka. Děti nemohou se otce ani nabažit, když ho tak dlouho neviděly,“ pravila babička, utírajíc fěrtochem čistou lavičku, dříve než by slečnu k posezení zvala. — „Ba ovšemže dlouho; toho jsem já vinna.“ —

„I jakpak, milostslečno, když Pánbůh nemoc dopustí, co si může člověk přitom pomoci. Litovali jsme všickni a modlili se, aby Pánbůh milostslečně zdraví navrátil. Je to velký poklad a člověk si ho teprv váží, když ho ztratí. Bylo by vás škoda, milostslečinko, jste mladinká, a milostivá paní kněžna měla by velikou lítost.“ — „Já to vím,“ povzdechla komtesa, kladouc sepnuté ruce na pěkně vázané album, jež si byla na klín položila. — „Jste bledouňka, milostslečno, co je vám?“ ptala se s velkým úcastenstvím babička děvčete, které vedle ní sedělo jako vtělená žalost. — „Nic, babičko,“ odpověděla slečna, nutíc se k úsměvu, který ale právě bolest srdce prozrazoval. Babička netroufala si ptát se víc, ale že slečna není jen tělesně chorá, to pozorovala.

Po chvíli začala se komtesa vyptávat, jak se všem v malém staveníčku dařilo, zdali děti vzpomněly i na ni, což jí babička všecko ráda pověděla, zase navzájem se ptajíc, jak se paní kněžna má a co dělá. „Paní kněžna jela do myslivny,“ odpověděla komtesa; „já ji prosila, že zůstane, abych si údolíčko okreslila a vás navštívila. Staví se tu pro mne paní kněžna.“ — „I toť jako by ji Pánbůh poslal,“ zaradovala se babička; „musím si jít pro čistý fěrtoch, člověk se od toho pazdeří všecek upráší. Poshovte, milostslečno, hnedlinko se vrátím!“ To dořekši vešla babička do stavení, a netrvalo dlouho, přišla v čistém fěrtochu a čistém šátku na hlavě i na krku, nesouc s sebou bílý chléb, med, máslo a smetánku. „Snad by vděk přišlo milostslečně ukrojit si kousek chleba, je včera pečený. Ale sedneme si do sadu, je tam zeleněji. Lípa sice dává stín, já pod ní ráda sedávám, proto již, že tu drůbež okolo sebe vidím hrabat, běhat a se batolit.“ — „Tedy jen zůstaňme zde, dobře se mi sedí,“ vskočila jí do řeči komtesa, odebírajíc přinešená jídla. Neupejpala se pranic, ukrojila chleba, jedla i pila; věděla již, že by za-

mrzelo babičku, kdyby ničehož nepožila. Mezitím ale rozevřela knihu a ukazovala babičce, co nakreslila. „I pane božíčku, totě celé údolíčko nad splavem, luka, stráně, les, splav, a na moutě věru, tu je i Viktorka,“ zvolala babička udivená. — „Ona se hodí do té samoty. Potkala jsem ji na stráni, je hrozně sešlá. Což není možná pomoci jí?“ útrpně ptalo se děvče. — „Oh, milostslečno, tělu bylo by pomoci; ale což je to platno, když hlavní věc chybí, rozum. Duše její je zbloudilá, co dělá, dělá jako ve snu. Snad je to milost od Pánaboha, že jí vzal pamět na bolest, která zajisté hrozná musela být; kdyby přišla k vědomí, snad by v zoufání i svoji duši utratila, jako — no, Pánbůh jí odpustí, jestli zhřešila, také za to trpěla,“ přetrhla babička svoji řeč, obrátíc list. Nové podivení! „Spasiteli, toť je Staré bělidlo, dvorek, lípa — to jsem já, děti, psi, všecičko; ty můj Ježíši, čeho jsem se to nedočkala. Kdyby to naši viděli!“ přetrženě vykřikovala babička. — „Nezapomenu já nikdy,“ pravila komtesa, „na lidi, kteří mi jsou milí, ale aby mi podoby jich jasněji v duši zůstaly, tváře jejich si vykreslím. Tak i krajiny, kde jsem trávil milé dni, přenáším ráda na papír pro milou památku. A to údolíčko zde je rozkošné. Kdybys k tomu svolila, ráda bych tě, babičko, vymalovala, aby měly děti památku.“ Babička se začervenala, zakroutila hlavou, namítajíc s upejpáním: „Mne, starou osobu; to by se ani, milostslečno, nehodilo.“ — „Jen nech, babičko, až budeš zase sama doma, přijdu sem a vymaluju tě; udělej to pro vnoučátka, aby měly tvoji podobu.“ — „Když tomu chcete, milostslečno, buďsi tedy,“ odhodlala se babička; „ale za to prosím, aby se toho nikdo nedověděl, řeklo by se, že se babička chytá marnosti. Dokud jsem živa, netřeba jim obrazu; až mne nebude, pak se děj co děj.“ Slečna přivolila. „Ale kde se jen milostslečna tomu naučila, já jsem jaktěživa neslyšela, aby

ženská malovala?“ ptala se babička, obrátíc opět nový list. — „V našem stavu musíme se mnohým a mnohým věcem učit, abychom věděly, čím dlouhé chvíle ukrátit. Mně se malířství obzvláště zalíbilo,“ odpověděla slečna. — „Hezká to věc,“ mínila babička, dívajíc se na malovaný obrázek, který do knihy jen vložen byl. Na obrázku byla stromovím porostlá skála, od jejíž paty se odrážely vlny moře. Na skále stál mladý muž, držel v ruce růžové poupě a díval se na moře, na němž v dáli vidět bylo roztažené plachty lodi. — „To také milostslečna dělala?“ ptala se babička. — „Ne, malíř, od kterého jsem se učila malovat, dal mi ten obraz,“ odpověděla slečna polohlasně. — „To je snad on sám?“ — Komtesa neodpověděla, ruměncem polila se jí tvář; povstala. „Zdá se mi, paní kněžna že již jede.“ — Babička se dovtípila, ona věděla již, co slečně chybí. Nebyla tu ještě paní kněžna. Komtesa se zase posadila a babička po několika výtočkách začala mluvit o Kristle a o Mílovi; svěřila se komtese, že by stranu toho ráda s paní kněžnou promluvila. Komtesa pak schválně její úmysl slíbila ochotně přimluvit se. Kněžna se vrátila; přišla po stezce, prázdný kočár jel po silnici. Velmi srdečně pozdravila babičku; Hortensii podala kytku řkouc: „Ty miluješ divoké karafiátky! Natrhala jsem je po cestě.“ Komtesa se uklonila, políbila kněžně ruku, kytku zastrčila za pás. — „To jsou slzičky,“ pravila babička, pohlédnouc na kytku. — „Slzičky?“ divily se dámy. — „Ano, slze Panny Marie. Povídá se tak o tom kvítku. Když Pána Krista Židé na Kalvarii vedli, Panna Maria ho následovala, ačkoliv jí srdce pukalo. Když viděla na cestě krvavé stopy ran Kristových, hořce zaplakala, a z těch slzí matky boží a krve syna jejího vyrůstaly po cestě na Kalvarii prý takovéto kvítka,“ pravila babička. — „Je to tedy kvítí bolesti a lásky,“ řekla kněžna. — „Milenci

netrhají jeden druhému slzičky, myslí, že by museli plakat,“ začala zase babička a podávala paní kněžně sklenici smetany, prosíc spolu poníženě, aby přijala zavděk. Paní kněžna babičce neodepřela. „Ty můj bože,“ pokračovala babička v předešlé řeči, „ono je vždy proč plakat, i kdyby slzičky se netrhaly, při lásce bývá hoře i radost. Jestli jsou milenci šťastni, jiní lidé jim pelyňku přisypou.“ — „Drahá kněžno, babička chce také orodovat za nešťastné milence, vyslyš ji a prosím tě, drahá kněžno, pomoz!“ Komtesa sepjala ruce a prosebně vzhlédla ku kněžně. — „Mluv, stařenko, já ti již jednou řekla, abys obrátila se ke mně, že ráda vyslyším tvoji žádost; znám tě, že bys neprosila za nehodné,“ řekla kněžna, hladíc bohaté vlasy milené schovanky a dívajíc se přitom přívětivě na babičku. — „To bych se neopovážila, milostivá paní, kdybych věděla, že toho nezasluhují.“ A babička začala povídat o Kristle a o Mílovi, jak přišel k odvodu, jediné to zamlčela, že pan správce ustavičně děvče pronásleduje. Nechtěla mu škodit víc, než by třeba bylo. — „To je to samé děvče a ten hoch, co měli s Piccolou hádky?“ — „To samé, milostivá paní.“ — „Je tak hezká, že se o ni mužští derou?“ — „Děvče jak jahoda, milostivá paní; o občinkách ponese věnec, to ji milostivá paní uvidí. Ovšem bolest krásy nepřidá; když láska děvče trápí, sklopí hned hlavinku, jako svadlý kvítek. Kristly je teď jen stín, ale jediné slovíčko ji vzkřísí, že bude brzičko, jak bývala. Milostslečna je také bleďoučká; ale dá Pánbůh, až uvidí svůj kraj, a co srdci milo, že jí tvářinky rozkvetou jako růžové lístečky,“ dodala babička schválně a na slova „co srdci milo“ položila takový důraz, že děvče do rozpaku přišlo. Kněžna bystře pohlídla na komtesu, pak na babičku, ale poslední dělala jakoby nic, chtěla jen kněžnu upozornit, o více jí tu nešlo. „Jestli jí na štěstí toho děvčete záleží, bude si dalšího hledět,“ myslila si

v duchu. Kněžna po chvilkovém pomlčení vstala, položila ruku na babiččino rameno a pravila svým příjemným hlasem: „O milence se postaráme. Ty ale, stařenko, přijď zejtra v tu dobu ke mně,“ doložila polohlasně. — „Milá kněžno,“ pravila komtesa, berouc knihu pod paži, „babička svolila, abych ji malovala, ale chce, by to zůstalo tajné, dokud je živa. Jak to udělat?“ — „Přijď ty jen do zámku, stařenko, Hortensie tě vymaluje, a obraz zůstane u mne, dokud budeš živa. Vymaluje ti také vnoučata, a ten obraz si necháš ty, babičko, až ti odrostou, abys měla památku.“ Tak rozhodla kněžna, poklonila se přívětivě a vstoupila s Hortensií do kočáru. Babička všecka potěšena šla do stavení.

XVII

Ráno bylo parné; kdekdo, staří mladí pracovali v polích, aby se odvezlo alespoň to, co bylo šzato. Hospodáři noci nastavit museli, aby stačili svému hospodářství i robotě. Slunce jen pražilo, div že pod jeho žhoucími požáry zem nepukala. Lidem bylo dušno, kvítí vadlo, ptactvo lítalo při samé zemi, zvířata hledala stín. Od rána již vystupovaly na obloze mráčky, z počátku maličké jen, šedé, bělavé, sem tam roztroušené, čím dále na den, tím více jich přibývalo, hromadily se, výše postupovaly, srážely se, tvoříce dlouhé šmáhy, barva jejich byla tmavší a tmavší — a k polední hodině byla celá obloha na západě potáhnuta černým těžkým mrakem, který se k slunci táhl. Se strachem dívali se ženci na oblohu, ačkoliv sotva dechu měli, přece se každý do práce hnál, byť i nebyl písař ustavičně křičel a nadával. Byl to již tak jeho zvyk, hulákat, aby nezapomněli lidé, že jim má co poroučet, a měli před ním respekt. Babička